

добри! Моят приятел Христо Кючуков успя да осмисли годините си с мисълта, че най-важното в живота не е какво ще получиш, а в какво си успял да се превърнеш!" Повтарям убедено, на 50 години той е един успял и щастлив българин!"

– Такава оценка задължава да продължаваш с жар започнатото, виждаш, че усилията дават резултат, променят учителската професия, методиката в училищата, говорим не само в служебен план, докосваме лични съдби. Затова и ще задам пряк, личен въпрос – докога ще работиш в Берлин? Ще се върнеш ли в България, защото виждаш, че те ценят високо като преподавател, като научен работник, като гражданин и приятел.

– Ласкаят ме тези думи, но част от тях са спорни. Напоследък в България съм по-самотен, заобикаля ме недоверие, отрицание, мълчалив отпор на всяко начинание. Не мога да забравя случилото се в Търновския университет. Няколко пъти споменаваме за това, защото е красноречиво – не само в личен план. Сигурно вече и се поуморих да преодолявам незаслужени, изкуствени бариери, оказвам се най-чужд и сред свои. Имам самочувствието, че съм дал не малко от себе си, дано да имат смисъл и опитът, и резултатите от първата ми фондация, от изследванията в областта на психолингвистиката. Но засега нямам желание да работя в България. Разбира се, че децата, внуците ще ме връщат често, винаги ще си остане жива и силна връзката ми с родния дом. Не забравям как се разпореди носталгията преди години. Но засега продължавам тук, в Берлин – имам усещането, че съм полезен за много хора, имам условия да продължа и с научните си разработки.

– Може би с времето, с годините нещата ще се променят към добро. Цитирам изявлението на Хилъри Клинтън при посещението ѝ в България. Знаеш, че тя пожела да се срещне с млади ромни в София. Освен приятелските думи, чухме и конкретна препоръка: „...В Европа, в България има едно недовършено дело – интеграцията на хората от различните етноси. Така се губи, зачерква се човешки потенциал, учудващи са в наше време антиромските настроения, остават само па книга и във